

MANTANA 4

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 4

Duben 2012

Úvodník

Redaktor každého časopisu má trpký život. Prezentace plátku Mantana je pro redaktory volnočasovou aktivitou. Z finálního produktu nekyne žádná odměna, snad jen pár výhružných dopisů na adresu Horoklubu, za kterou se zatím (Pavel a Blahouš) úspěšně skrýváme. Neustále se potýkáme s nedostatkem vlastního času, nedostatkem článků nebo naopak přehršle článků, kdy autor požaduje do omezené kapacity plátku vnutit právě svůj výtvar. Občas redaktor zvažuje, zda text nepřesahuje tématicky, ale i kvalitou pomyslné meze Mantany. Ale rádi vyhovíme všem, a proto rádi otiskneme i článek horoklubácké kopretinky Květuše Svinaříkové:

Úvodník

Bla blabla, 3+, bla bla lalala, ... ,
bla bla bla óoo bla bla,
bla bláááááááááááá,
bla bla bla bla bla bla.
Neni zač. Pa Květuška

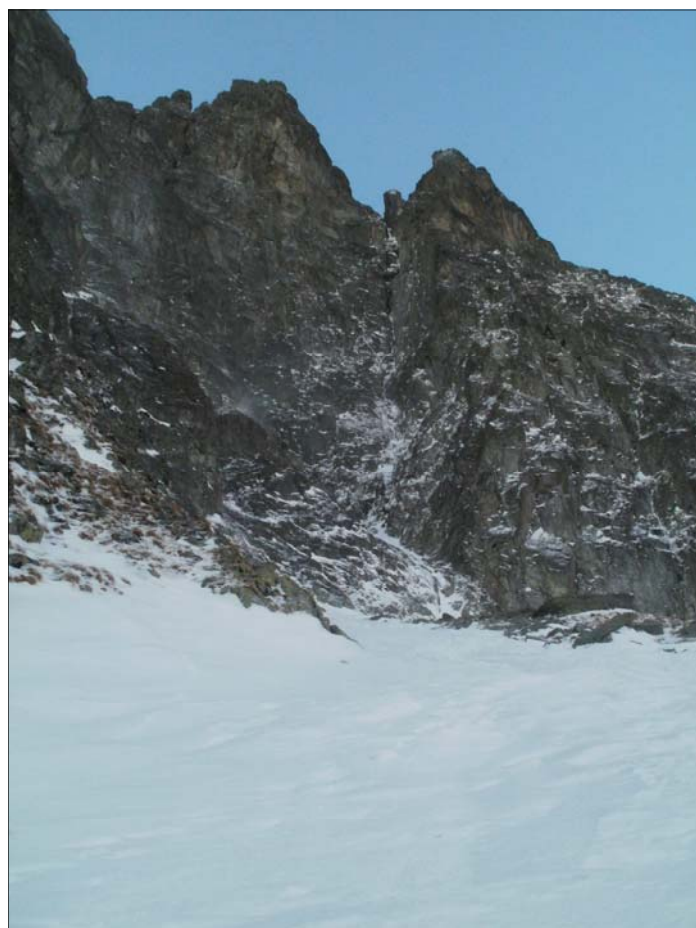

Vysoké Tatry

1. - 4. 3. 2012

Pavel Bohuněk

Čtvrteční ráno nás zastihuje na Popradském nádraží. Po noční cestě vlakem čekáme na autobus do Ždiaru. Vystupujeme v Biele vodě. Po známé cestě na Brnčálku ukrajujeme první metry s krysou na zádech. Je teplo, chvílemi i přší. Cesta je zledovatělá, místy i prošlapáváme stopu. Cestou jsme několikrát pozměnili plány, právě kvůli počasí. Na chatě necháváme

Pozvánka

PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA KOLE

Termín: 2.–3. 7. 2012

Bližší informace: www.horoklub.cz

věci a jdeme na lehko do Levého Ypsilonu v severce Malého Kežmaráku. Už první nástupová délka, kterou lezeme sólo, není úplně příjemná. Po lehkém sněhovém poli náš postup zastavuje skála politá ledovou glazurkou.

Chvíli tam něco nacvičuju, ale je nám jasné, že tímhle stylem se nikam nedohrabeme. Podmínky jsou celkově špatné. Je málo sněhu. V místech, kde je za dobrých podmínek firn nebo sníh, je teď jen zledovatělá skála. Slabujeme tedy zpátky k nástupu. Na první délce necháváme viset lano, pro zítřejší útok na Weberovku. Jako cenu útěchy pro dnešek lezeme Stzepanského lávky, které jsme oba už lezli. V cestě není žádný problém. Užívám si pohybu v horách a vzpomínám na svoje první zimní Tatry, při kterých jsem tuhle cestu lezl. Na Německém žebříku je místo sněhu jen zmrzlá tráva.

Večer na chatě dáváme nějaký piva, spřádáme plány na zítřek a seznamujeme se s milým personálem. Ráno po páté budíček, rychlá sní-

daně a už pádíme pod nástup k našemu zamrzlému fixu. První délku nad ním tahá Martin. To, co si pamatuju z léta jako chod'ák, je teď celkem slušný lezení. Druhá délka je opravdu vtipná. V koutě je nafoukáno spoustu prašanu, přes který se snažím prokopat. Na skále je pár milimetrů ledu, kterému musím věřit. Jištění taky nic moc. Skoby pod sněhem nejsou vidět. Další délky je trošku více skalní, ale všechno je polité ledovou glazurkou. Lézt po skále v rukavicích se nedá, protože to hrozně klouže. Všechno se musí vylézt poctivě s cepínama. Lezení nás hrozně baví a i přes to, že v každé délce bojujeme, se pořád něčemu smějeme. Poslední těžká délka je asi nejzajímavější. Těžký převislý kout, pak vodorovný traverz doleva a celkem vydatným

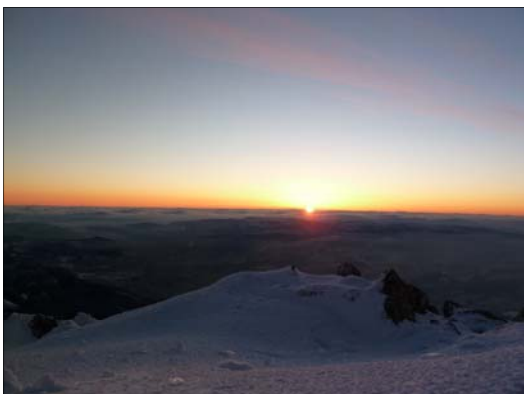
lezením ke štandu. Odtud se traverzuje zase zpátky doprava do kouta. Všechno je pod ledem, včetně spár pro friendly. Nějaký pofiderní jištění se mi tam podařilo založit. Nad ním mi v tenké glazurce vyjeli oba cepíny. Při pádu jsem si škrtnul mačkama a skončil hlavou dolů. Friend vyjel ze spáry, ale ještě drží na dvou vačkách. Když jsem k němu dolez, tak vypadl celý. Druhý pokus je již úspěšnější a na polici nalézám řetěz. V další délce Martin chvíli řeší boulder ve spáře, a pak už následují jen lehké délky ve sně-

hu. Sestup po Německém žebříku je pohoda a v sedm jsme zase na chatě, kde zatím přibylo spoustu lidí. Pobíhá tu nějaký blázen, vedoucí turistického oddílu, a všechno tu organizuje. Pozvání od místňáků na slivovici neodmítáme. Přidává se k nám i chatař a je z toho pěkný večer. Spát musíme ve vedlejší budově, kde je teplota dost pod nulou. To nám ale po té slivovici vůbec nevadí.

V sobotu se vstáváním moc nespícháme. Trošku přituhlo a kolem chalupy by se dalo bruslit. Asi v jedenáct hodin po několika snídaních vyrážíme. Chceme natěžko vylézt pravý hřeben na Malý Kežmarák a cestou dát bivak. Ledy vlevo od Flašky lezeme sólo a pokračujeme směrem do Meděné dolinky. Nevíme, kudy se na hřeben nastupuje, takže jdeme až do žlabu mezi Velkým a Malým Kežmarákem. Tím, po ledových glazurkách, stoupáme nahoru, dokud nenajdeme nějakou možnost, jak se ještě na hřeben dostat. Hrabat se tím žlabem až nahoru se nám moc nechce. Naštěstí se nám to podařilo. Hřeben je lehké lezení. Jdeme současně na dvacetimetrovém laně. Je

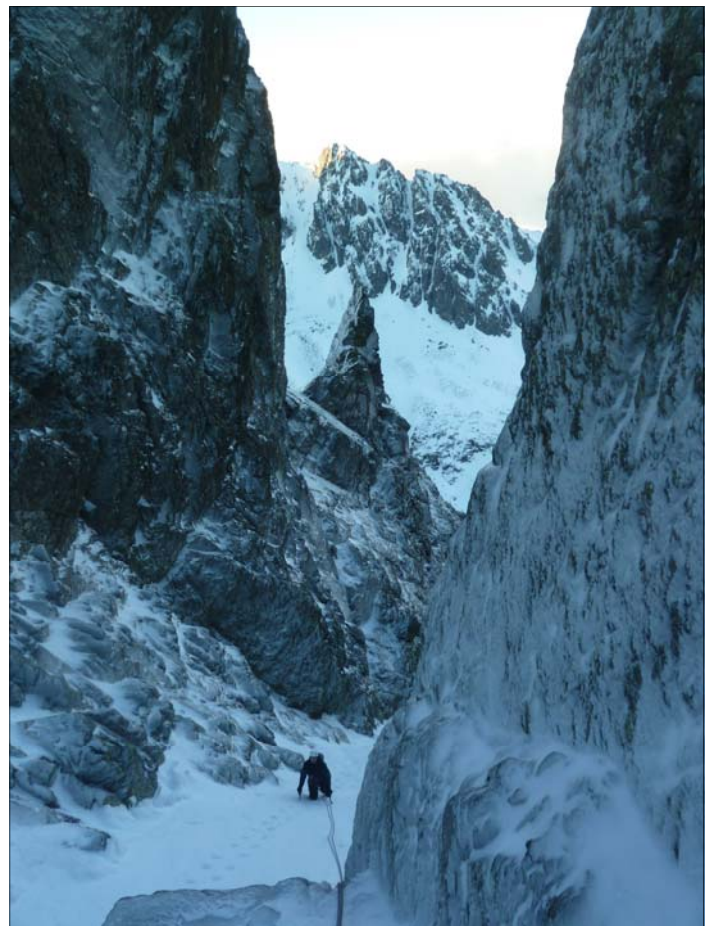

krásně, sluníčko hřeje a výhledy jsou parádní. Před pátkovou hodinou jsme

na vrcholu. Je tu pěkný místo na spaní, tak se rozhodujeme bivakovat zde. Výhledy z bivaku jsou famózní, stejně jako západ slunce. V noci je něco kolem -15°C . Ve spacáku je ale dobře a ráno se z něj vůbec nechce. Pozorujeme východ slunce, a pak zase usínáme. V deset už nás to nebaví, tak balíme a pádíme do sedla. Tady necháváme batohy a rychle vybíháme na Velký Kežmarák. Dolů po hřebeni to jde rychle. Na Huncově štítu potkáváme lidi. Diví se, jak to, že sestupujeme tak brzy. Když zjistili, že jsme spali nahoře, jen krotí hlavou. Na Skalnatém plese jsme asi v jednu a dáváme si zasloužené pivo. Sestup po sjezdovce je docela adrenalin. V Lomnici jsme konečně našli hospodu, kde mají Slovenský pivo. Doteď jsme všude pili Plzeň.

V Popradě jdeme do jedné z hospod na halušky. Potkáváme tady Pavlu Pilchovou se Žižim. Byli na ledech v Poljaně a jedou ještě do Slovenského ráje. Jo, svět je malej.

Pavel

BUEN VIAJE

25.01 - 08.02. 2012

Hanka Hafina Hefnerová

Účastníci: Hanče, Petr, Ondra Huml a Ivan von Prag

El Chorro má krásnou duši. Asi každý lezec to zná z fotek – kaňon, lávky, refugio. Ve skutečnosti je toho mnohem víc. Klid, mír, svoboda, moře pozitivna, usměvaví domorodci a také neuvěřitelně krásný a dlouhatáánský cesty.

Celá Andalusie je strašně hornatá a kopcovitá, všude rostou citrusy, olivy a ráz krajiny je celkem drsný.

Ve městech je cítit islámský vliv, stavby jsou

nádherně zdobené ornamenty.

Všechno to začalo v malém zeleném refugiu, které se nám postavilo do cesty jako první, zde se dozvíte

veškeré informace, které potřebujete. A tam jsme také průběžně potkávali spoustu zajímavých lidí.

První týden jsme prozkoumávali Frontales, je to největší oblast rozdělená do několika sektorů, všechny dostupné pěšky z Chorra. Nejvíc se nám líbil sektor Momia a Suizo, cesty jsou velmi vytrvalostní, do kopce po větších chytech a většina má 30 – 40 m. Ondra s Ivanem jsou k neutahání, lezou jak hladoví vlci, jednu sedmu za druhou.

Do Chorra je třeba být vybaven hlavně kupou svalů, odhodláním a někdy i morálem.

S jistěním se tam moc nepárou, cesty jsou vrtné shora, a tak se natahujete do stran, aby jste mohli cvaknout a ti menší pochopitelně nedošáhnou a musí padat nebo nějak obtížně traverzovat k nýtu.

Makinodromo – je stará oblast pro největší bouchače. K němu se musí projít skrz železniční tunely, což zavání adrenalinem už samo o sobě, ale to lezení tam je parádní a strašně těžké.

Další den si dáváme restday. Hned ráno jsme si vyjeli do Rondy, město ležící na vysokých vápencových věžích nad hlubokou propastí. Je rozdělené na novou a starobylou část, které odděluje starověký, mohutný most. Z Rondy pokračujeme na Gibraltar, projíždíme britskými hranicemi až na úplný konec Gibraltarů zvaný Europa point a při západu sluníčka koukáme na Afriku, jak se halí do peřin. Krásný zážitek.

Další dny jsme chtěli prozkoumat i vzdálenější oblasti, odpoledne jsme přešli za kopec vysoko nad přehradou. Tam je oblast Desplomilandia, je velká, ale sluníčko se tam ukáže jen chvilku k večeru.

Byla tam tak strašná zima, že jsem odmítala si obout lezečky a jít lézt. Škoda, Desplomilandii si necháme na příště, leden v Chorru je přeci jen ještě studený.

Las Encantadas je poměrně veliký sektor, ale většina cest, co jsme lezli, nebyla nic moc až na jednu,

překrásnou, pro mě možná nejhezčí v Chorru - Sára 7a+ .

Dorazila studená vlna a my musíme vyhledávat oblasti jen na sluníčku, tak zůstáváme stále ve Frontales.

Vypadá to, že zkompletujeme všechny sektory. Lezeme v Castroju a Poema Roca. To je velká jeskyně,

ale cesty tam jsou buď hodně těžký nebo hodně vymydlený. Sektor Albercones nás velmi mile překvapil. Je to železitá stěna asi s 10 cestami a nevypadá moc atraktivně, ale lezení je tam velmi příjemné, nezákeřné a čitelné.

Už se blíží návrat domů, a tak zkusíme štěstí a přejet do vzdálené oblasti El Torcal. Je to turistická atrakce, velké skalní město bizardních tvarů. Lano necháváme pěkně v autě a jdeme se projít, protože ze skal visí rampouchy a mrzne, až praští. V dálce vidíme zasněženou Sierra Nevadu, a tak jsme si to namířili tím směrem a jedeme do Granady navštívit největší maurský palác Alhambru.

Nic podobného jsem nikdy neviděla, Alhambra je neuvěřitelný skvost. Každý kousek místnosti v paláci je seskládaný z tisíce drobných orna-

mentů, dřevěné stropy jsou vyřezávané tak, že připomínají noční oblohu posetou hvězdami. A celý palác obklopují rozsáhlé zahrady střížené do různých geometrických tvarů, zavlažované soustavou vodotrysků. Doporučuji všem návštěvníkům Andalusie, nešetřit a toto veledílo navštívit.

Poslední lezecký den jdeme do oblasti Escalera Arabe, je tam pořádný vejšlap, ale celé Chorro máte jak na dlani. Cesty úžasný, užíváme si to naplno. Engendro Caneri je 45m 6a+, co se leze v kuse a měla jsem pocit, že jsem v Labáku. Krásná linie, odlezy 5-6m, morál tahám až někde z paty a nepříjemně těžké místo pod řetězem.

Hned vlevo od této cesty je 6c+, o kterém tvrdí Péťa, že je to nejhezčí cesta v Chorru.

Večer jsme se na rozloučenou dostatečně opili s klukama z Maroka, opekli ryby nad ohněm (což je velmi levný a kvalitní způsob obživy) a slíbili si, že se sem musíme vrátit.

Hanka

Pohoda na Citeře

28. 3. 2012

Blahouš Kluc

Když dolezu sólo na vrchol Citeřy, tak je již okupován Letošem a Martinem. Letoš právě dobírá Veroniku a z druhé strany dolézá Deivi, která má na chvostu Luboše. Za chvíli už čekáme jen na Pavlínu, která je v předsedově kombajnu na poslední pozici. Jsme zde všichni a vítáme se. Najednou Letoš říká, že se musíme všichni vyfotit na vrcholu, protože takové obléhání Citeřy snad ještě nezažila. Což je dost pravděpodobné. Tvoříme fotku, náramně se u toho bavíme a já si říkám, že je třeba napsat

článek jen kvůli té fotce. Chvíli se vystavujeme sluníčku, ale vítr nás opět nutí k pohybu. Různě přelézám jednodušší cesty a fotím z vršku kamarády. V jarním sluníčku při čekání na správný snímek mám čas popřemýšlet. Letoš na jiné cestě dobírá tři nováčky a já si říkám, kolik lidí už prošlo jeho rukama, mě nevyjímaje. To, že Jíra a Bohouš předávají své zkušenosti dětem v kroužcích, je známá věc. Ale Letoš ukázal kouzlo vertikál mnoha dospělým a tím ho považuju za velkého propagátora naší vášně. To, že to dělá dobře, je patrné na vysmátých tvářích Veroniky, Pavlíny a Martina. Škola hrou, a proto mimo zábavy se také od předsedy naučí spoustu nezbytného pro přežití v přírodě a na skalách. Ááá, támhle ve vrcholových partiích bojuje Deivi. Též má můj obdiv, většina dívčin se hrdě vláčí na druhém konci a hodnotí kritickým okem cesty z pohledu druholezce. Když už holky vyvádějí cesty, tak rády cvakají nýty. Nikoliv však tahle „Teta bouřka“. Už jsem jí několikrát viděl lézt nepříjemné cesty, které si sama odjišťuje. Strašně se bavím tím, jaká zde panuje atmosféra, kdy nikdo neřeší obtíže a čistotu stylu. Někdě si musí pomoc „stavěním“ nebo táhnutím lana, ale žádné vrásky, jen smích. Nicméně slunko začíná zapadat, a proto se vydávám ptáky rozezpívanou oborou na zpáteční cestu ke kolu. Díky za každý takový den.

Blagodan

Jizerský člověk

25.—26. 2. 2012

Pavel Bohuněk

Poslední únorový víkend se tradičně koná akce Libereckého oddílu - Jizerský člověk. Můj původní parták se na poslední chvíli raději hodil marod, což se mu ani nedivím. O této akci jsem slyšel spoustu historek, ale realita je ještě o něco drsnější. Ukecat se mi podařilo Bědu z Prahy, který se nejdříve kroutil a zkoušel nějaké výmluvy, ale mému nátlaku se nedalo odolat.

Soutěž spočívá ve sbírání bodů ve společenské a lezecké části. Pravidla jsou jednoduchá. Počítají se body za vylezené nebo slezené cesty (I - 1bod, II - 2body atd.). Na jednu věž se počítají pouze dvě cesty. Společenská část je o dost horší (pro někoho ne). Panák, pivo = 1bod, magické oko = 3body, kachna = -5bodů. V jedenáct hodin se sečtou body a vyhlásí se vítěz.

Z Ústí vyrážíme brutálně brzo ve složení Martin Švec, Lád'a Vörös, Eva Lopatová, já a ve Žlebu nabíráme Pavla Randáka. Ve voze je veselo, dokud nám Martin neoznámí, že chlastat se může už přes den během lezení. S Lád'ou jsme spustili paniku a začali se shánět po pivu a zelený. Po několika zastávkách máme dostatek zásob. Před osmou jsme na startu U Kozy. Tady se potkávám se svým partákem a hned mu oznamuji naši taktiku. Běda kroutí hlavou a zřejmě lituje svého rozhodnutí.

Parkoviště se pomalu přesouvá na Stržovský vrch, kde se leze. Běda to tu naštěstí zná, takže jdeme na jistotu. Bohužel všude už někdo visí, takže musíme poněkud dále. Na Oldříškovi je volno. Bereme tedy věž útokem. Na rozlézání není čas, a tak se rovnou pouštíme do Údolky za VI. Trochu

mokrý, ale jde to. Čtyřku pod slaněním dáváme sólo. Mezi tím mícháme nápoj smrti. Do trojpiwa v petce tři panáky. Po prvním ochutnání je mi jasný, že se z toho dřív pozvracím, než opiju. Musíme tedy zabrat víc v lezení. Na Morčouna dáváme další šestku. Sestupujeme komínem. Na Okrajový jsem se přiučil praktikám místních borců. Na šestkovou spáru je potřeba lyžařská rukavice olepená páskou. Sestupujeme Údolní stěnou za čtyři. Po dalších významných kvacích se dopracováváme až ke Koblížkovi. Vede na něj vtipný boulder za tři s náskokem do jediného chytu. Sestup po přilehlém stromě je neméně vtipný.

Nápad vylézt na Uhřískou čapku a okolní věže byl taktickou chybou. Po půlhodinovém boji po kolena v mokré sněhu zjistíme, že na věž se vylézt prostě nedá. Ztrácíme hodinu času. Na Frýdlanskou se dereme mokřým komínem. Cestu dolů volíme komínem zledovatělým.

Na sobě už nemám vůbec nic suchého. Cestou zpátky dáváme Gorilu, kde Béda excelentně zabojoval ve spáře. Sestup čtyřkovou plotnou je proti tomu pohoda. Na Sněhulákovi je narváno. Vrchol o rozloze 1m² v jednu chvíli obývá osm lidí. Většina z nich jsou ženy, takže mi to nevadí. Přichází tma a s tím i poslední pokus o dobytí Piku. Tlamou do frienda končí naše lezecké úsilí. Jdeme se pochlapit do hospody.

Martin s Pavlem nám drží místa. Na tu strašnou chuť Magického oka si pomalu zvykám. Někdo to přejmenoval na Očičko. Večer pomalu plyne, očička na lístku přibývají a zábava graduje. Záškodník Lád'a mě vystrašil tím, že už je deset. V panice objednávám spoustu očiček. Béda je kamarád a klopí to tam taky stejnou rychlostí. Po chvíli zjistíme, že je osm. Dávám si Kofolu a Lád'a brečí smíchy. U kytar čas utíká hrozně rychle. Vyhláší se poslední minuty do konce. Béda usnul. Budím ho a objednávám další očička. Tohle nepřežijeme! Velitel je nekompromisní a navíc má megafon. Jako nováčkům na téhle akci se nám podařilo ukořistit šesté místo. Béda okamžitě po vyhlášení zdrhá ven. Je to kamarád. Počkal do vyhlášení!

Pavel

Lézt nebo nelézt, to je, oč tu běží

24. 3. 2012

Pavλίna Fridrichová

Každý, kdo se skály dotkne, odolává tomu stěží... .

Pohled z venku: Jak jsem otvírala skály

Nejsem členkou Horoklubu a ve své lezecké kariéře jsem vlastně na praktickém začátku. Skály mají pro mě velké kouzlo ve všech svých podobách, a co hlavně, ve všech svých obtížnostech. Rozhodla jsem se vyslyšet jarní vábení a přidala se k té chomutovské horoklubácké sebrance, která v sobotu 24. 3. rozhodla vyrazit na steč do skalní oblasti u Šemnic. Jak je jen možné, že jsme se neocitli někde u Chomutova, ale vypravili se na "Otvírání skal" právě sem, je otázkou vábení jiných lezců.

Sluníčko mě ráno pálí do tváře. Bude krásný den. Svinča, Květa a Letoš mě nabírají „U Tipu“. Cílová stanice dosažena za dramatické scenerie. Řeka i nebe překryty mlžným oparem a ranní mrazík leze za nehty. Jsme tu první. Ne na dlouho. Veselá společnost je brzy po kupě. Rozhodně si nepřipadám navíc. I skály se na mě tváří vlídně. Nebo je to jen můj pocit? No, uvidíme. Slunko se rozhodlo, že se nám přeci jen ukáže, skály si nás spravedlivě rozdělily, první, druhý a řeka nám šumí za zády.

Letoš do toho jde se mnou. Dle mého má odvalu navázat se na jedno lano s bábou jako já Chci tím říci, bez zkušeností. I na malé skále, i v malé výšce, i v náročnosti nedosahují vysokých čísel je potřeba nic nepodcenit. Jdem na to. První Letoš, druhá Pavlína, první Letoš, druhá Pavlína. ... Prvá Pavlína, druhý Letoš. ANO! Zcela nečekané se stalo realitou. Nemyslím, že by to byl světoborný výkon vzhledem k té cestě, ale i tak to přišlo. A všichni včetně mě jsou vysmátí. Sluníčko svítí, skály jsou shovívavé k tomu, jak se na nich pasem, a řeka nám šumí za zády.

Přijeli se na nás podívat domácí z Ostrova, pár důležitých instrukcí, pár bodrých rad, úsměv na rtech a radost, že i nám se tu líbí. Pohodová atmosféra pokračuje v tempu, které nestíháme vnímat. Řeka, která nám šumí za zády, vozí vodní dobrodruhy na těch svých. Ahooj! Zdraví lezouchy. Ahooj! Zdraví lezouši. Prostě pohodička.

Stěhujeme se ze sektoru Sluneční na Hlavní masiv. Čeká nás tu pěkně vykutálená dvojka, Dařbuján a Pandrhola. Posilujeme se, ale jitničky na stromě to nebyly. Dařbujáne, pustíš mě nahoru? Prvý Letoš, druhá Pavlína. Přiznám se a Květa to viděla, trochu se mi klepaly startky (tak familiárně oslovuji své nohy), ale plotýnky, na kterých by se klidně ty jitničky daly smažit, mě nakonec pustily. Pandrhola už pak tolik cavyků nedělal. Přece jen nemá takovou páru a kuráž jako Dařbuján.

Sluníčko se začalo naklánět, svačinka byla snědena, moje kolena byla dostatečně otlučena - nevím, jestli to tak mají i jiní, ale já rozhodně ano. Skály v Šemnici byly ke mně vlídné, otevřely mi svou náruč a já strávila skvělý den v dobré společnosti ... a za zády nám tekla řeka.

Šemnice - otvírání skal - 03/2012

Kvakerská sekce na lovu velryb

Březen 2012

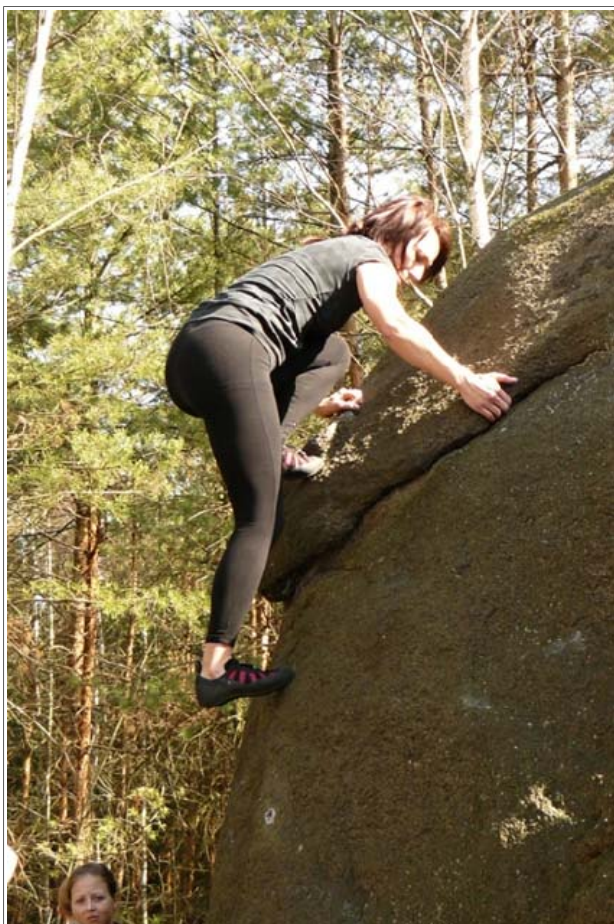
Milan "Svinčo" Svinařík

Neuvěřitelné se stalo skutečností! V půli března se mi podařilo vylákat na bouldery i ortodoxní pískaře Radku s Oťákem, což považuji za svůj agitátorský majstrštyk. Docela jsem si lámal hlavu, kam je vlastně vzít, abych jim tu žulu hned zpočátku nezošklivil. Nakonec jsem zvolil starý dobrý Mlýnský vrch, na jehož temeni se nachází borový háj se spoustou fotogenických balvanů, jimž dominuje známá „Velryba“. Ačkoliv se na akci dostavil i mrakomor Letoš, vyšlo počasí nádherně. Řekl bych, že jaro předvádělo svoje nejlepší zboží. Shromaždiště osob jsem zvolil hned u prvního balvanu zvaném „Bunkr“, který nelze minout. Když jsme tam s Květuškou něco po desáté dorazili, už tam po lese pobíhal Bláža s toaletákem, Letoš s Jardou hoblovali skálu a Marcela se slunila. Radostně se tedy též vrháme do obležání „Bunkru“ a fotíme se jak Japonci. Asi s půlhodinovým zpožděním dorazila Radka s Oťákem a dětmi. Chápu se tedy role kastelána a než se stačila Radka rozkoukat, už jsem jí naordinoval první seznámení s žulou - boulder „Levá trojka“ na „Bunkr“. Je to sice krapet vyšší, ale hezký a v podstatě to nejlehčí, co je

tu k máni. Po tomto seznámení jsme přesunuli náš cikánský tábor k nedalekému balvanu „Vybíhačka“, který patří ke zdejším nejfrekventovanějším vypečenostem. Zdejší balvany jsou totiž originální svými rajbáky, na

který si člověk musí chvíli zvykat, než se v nich naučí „chodit“. No a „Vybíhačka“ je taková trošku past a trošku trenažér v tomhle ohledu. A tak přesně, jak jsem předpokládal, lidi stáli ve frontě za sebou i vedle sebe a dlouhé minuty osahávali krystaly a pokoušeli se nastoupit do zdejších trojek. Dokonce i Oťák neodolal pokušení a pustil se na „šikmou krystalovou plochu“ a zúročil své znalosti z písku a souboj s třením vyhrál. Jediný, kdo se trošku vymykal našemu pojetí hromadného popolezení, byl Letoš, který kmital jak motorová myš a lezl na kde co, aby pokořil hranici 50 boulderů. K obědu byl „Hamburger“, avšak nejednalo se o jídlo, nýbrž o balvan k lezení. Pro holky na něm mnoho lehkého k lezení není, ale já jsem si zde sundal tříletý pytel zvaný „Namletý kůže“ a v radostné euforii jsem obohatil slovník dětí o několik sprostých slov. Po tomto dietním obědě jsme se přesunuli ke krásnému „soubalvaní“ zvaném „Pýchavky“. S neskrývanou radostí předvádím přespolečným místní fotogenické rajbáky jako bych je sám stvořil. Nicméně se ukázalo, že jsem trochu přestřelil. Pro holky byly moc těžké a z noviců jen Jarda dokázal převzlítnat na hlavní balvan alespoň „Novou plotnou“. Nutno zmínit, že kolem-kmitající Letoš zde dokázal udolat velmi těž-

ký rajbák

zvaný „Huňatý svetr“. Boulder se prý tak jmenuje proto, že je dobré si nějaký takový svetr obléknout a na rajbák se s ním následně přilepit. Bouldrování mělo podle plánu vygradovat na „Velrybě“, která měla být zlatým hřebem celého dne. Jedná se totiž o nejhezčí zdejší kámen s velmi výraznou podobou velrybí hlavy. Už jsem se v duchu těšil, jak se budou holky tvářit, až zjistí, že dolů se musí slézt po přilehlé borovici. Nicméně na tyto kejkle bohužel nedošlo, protože holky na „Velrybu“ nevylezly. Tentokrát je odrazila výška kamene, která je něco přes čtyři metry. Z noviců však slušně zabojoval Jarda a pak i Oťák, kteří vrchol „Verlyby“ zdolali fotogenickou „Velrybí spárou“. Dámská část výpravy si vše vynahradila na nedalekém „Ocasu velryby“, který oblezly ze všech stran a zanechaly na něm poslední zbytky sil a kůže na prstech. Tím v podstatě sportovní část dnešního dne skončila a děti (Ondra + Klárka) se konečně dočkaly kýženého táboráku a buřtů. Během požívání vlastních i cizích zásob jsme u ohně probírali čerstvě nabyté dojmy a zážitky a zkonstatovali, že dnešní výprava velrybářská podařila se, protože nejelo se na velryby, ale na bouldry.

LdS

- 31.3. Bratři v triku Milan, Květan a Blagodan podnikají dobrodružnou lezeckogeologickynelogickou objevnou expedici za tajemnou **Ostrovskou věží**. Našli ji, leč stěží.
- 1.4. Boulderoví nadšenci se lezecky živí na Knedlíku a navštívili i Arboretum. V **Petrohradu**. Akce se účastní do hlubin boulderingu se propadnuvší rodina Štejnarců z Brodců, mimoň Jechóza, mamoš Květóza s LsD či LdS, předseda, děvčata Pavlína s Hankou a Blahoslav Kluc.
- 2.4. V SKKS proběhla **Valná hromada** Horoklubu Chomutov. Nahromadilo se 25 ks členů a příznivců klubu + nějaká havěť. Po skončení VH pokračuje zábava v Čekárně.
- 3.4. Pája s Oldou a Kořasem v **Labáku** lezou Bezzubého Yuchena za Xa na PP.
- 4.4. Na **Rýzmburskou jehlu** a okolní terény zabrousil Párek s Ludvou Kostkatym.
- 7.4. Jířa s Bronislavem vedou zákopovou bitvu o kanalizaci na chalupě v **Tisé**.
Na **Zlatník** se vydávají působit Blagoslavič s předsedou, Tomem a Julkou.
Na KY-KA-MĚ v **Jetřichovicích** se sápo v ukrutné zimě k vrcholu Pája, Jechóza, Aleš Michálek a Zdenda z Mostu. Padlo VIIIb a IXb.
- 8.4. **Knedlík** zachutnal a tak ho navštěvují Chomutováci znovu, tentokrát ve složení Letoš, Týna, Honza Unger, Tom, Pavlína a Blagutan Naknedlíkusedávič.
- 9.4. V Zrcadle v **Labáku** se vzhlíží Pája s Rudou a odměnou je jim Světelný rok Xa RP na 1. pokus.
- 11.4. LsD organizuje sólový relaxačně devastační výpravu na **Kuželku** a okolí na Petráči.
Ludva s Párkem osazují dobírák na Ludvově novém objevu na Katapultu v **Údolí malé vody** a Ludva si i rozdělává nový projekt.
- 10.4. Blagodan Nalezenísevykálič začíná pro změnu trénovat na maraton. V **Bezručáku** začíná se 17 km.
- 13.4. Bronislav si užívá s babama v **Perštejně** (lezení). Lezou Sokolí, Ericha a další perly.
Blagodan Nalezenísevykálič v rámci tréninkového plánu na maraton s dámským doprovodem (Pavlínka) na velocipédu po horách se prohání.
13. - 15.4. Honza Unger se podílí na pořádání přírodního víceboje Císař 2012
- 14.4. **Petrohrad** – romantický výpad s manželkou na Houbáře do Šervůdu k Arboretu za účelem dobývání Lipohradu za zvuků tam – tamů. Virtuální účastník Blagodan Járin. (*kdo tomuhle rozumí? pozn. redakce.*)
Martin Jech vítězí na regionálním **Tendon Cupu v Praze** na Cibulce.
V **Perštejně** osazuje Párek chybějící nýt do Vojtovy cesty. Odpoledne pak působí v **Údolí Malé vody** při údržbě skal.
V **Perštejně** se před metodikou schází početná skupina lezců, např. Blagodan, Letoš, Easy, Duo PáPá, Martin Švec s Janou, Long, Dik, Hanka a další.
- 15.4. Probíhá Jarní metodika v **Perštejně**. Výsledkem je jedna spálená ruka od špatné práce s gumou. Dost se i leze.
- 16.4. Párek něco polézá v **Údolí Malé vody** a osazuje tyčky na vrcholovky.
- 17.4. LsD podniká celodenní výpad opět na Knedlík do **Petrohradu** za účelem utahání potomkyň. Nezdařilo se.
- 18.4. Ivan Bubla s Blagodanem v **Perštejně** lezou, co to dá. Honza Unger se spolužákama leze v Rájci.
- 20.4. Deivi, Snadný a Bandaska s Bandasčaty provozují v **Tisé** novou sportovní disciplínu – tzv. runnig storm (závod s bouřkovým mrakem)
- 21.4. Na **Špičáku u Krásného lesa** lehce deratizačně působí Milan s Květanem. Zbylo i trochu času a lezbu.
Odpadkyády v Tisé se účastní početná komunita Chomutováků, následuje lezení v **Anglickém parčíku**. Účastní se Bandasky, Happiny, DeTo, Pája Pepíno - doktor z hor, Marťa, Nebičko, Honza Unger a Jakub. Odpoledne oslava narozenin Zuzanky a večer oslava Atomových narozenin. Blagodan s Pavlínou v rámci tréninkového plánu se na kole do Tisé vypravili a rovněž i nazpět.
- 22.4. Jechóza s pánem na odpočinku Štěpánem pramálo odpočívají v **Sasku**. Marťan přelézá své první IXc a pak i **Xa**. Samozřejmě i několik ubožejších cest.
Pája s Rudou pro změnu na jiném písku v Labáku dávají Hop nebo Trop za Xa RP.
Prořezávku a údržbu skalních terénů v **Orasině** provádí Ludva.
Čtyři palice ve Žďárských vrších okupují DeTonátoři. Docela jim To De.
- 25.4. Ludvik Kostků s Petrem vyrážejí na Plotnovou věž v **Pruněrovském údolí**.